

ται και ὅπως προφυλαχθῶσι τῆς ὀξειδώσεως, ἐγκλεί-
ονται εἰς χάρτιν ἡλειωμένον διὰ κηροῦ, στέατος ἢ
γραφίτου. Ἐξ ὧτων ἐξάγεται ὅτι ἐκάστη βελὼνη διὰ
νά κατασκευασθῇ ἐντολῶς ὑποβάλλεται εἰς 120 δια-
φόρους ἐργασίας.

Ο ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

Τὸν πυρσβεστήν, ὦ παιδιὰ, κυττάζτε μὲ τί θάρρος
ἐκεῖ ἀνεβαίνει 'ς τὰ ὕψηλά,
μέσα 'ς τῆς φλόγες, 'ς τὴ φωτιά,
δὲν τὸν φοβίζει ὁ χάρος.

Ἐκεῖ ὅπου ἀνήλικα παιδιὰ μέσ' τὴν ἀγκάλη
τῆς μάνας τους, τὴν ἀκριβῆ
πέρνουν τ' ἀθάνατο φιλὶ
κ' ἡ φλόγα τὰ προσβάλλει.

Ἐκεῖ πετάει ἄρσβα νὰ σώσῃ τ' ἀγγελουδία,
μὲ τὴ μανούλα τους μαζὶ,
κι' αὐτὸς ἀκόμη ἄς καῇ —
δὲ νὰ τοῦ 'ποῦν τραγούδια.

Τραγούδια θὰ τοῦ βγάλουνε καὶ θὰ τονὲ 'βλογᾶνε.
Καὶ ἂν σώσῃ μάνα καὶ παιδιὰ,
ὦ τί τιμαῖς ὦ τί χαρά!
Τὰ στήθια του κτυπᾶνε.

Ἔχει κι' αὐτὸς, παιδάκια μου, παιδιὰ καὶ τ' ἀγαπάει,
γι' αὐτὸ λυπάται καὶ πονεῖ,
'πάει σ' τῆς φλόγες νὰ καῇ,
γιὰ τοῦτο λαχταρεῖ.

Ξέρει τὴ λύπη τὴν πολλὴ τῆς μάνας ὅπου χάσῃ
τὴ γέννα τῆς τὴν ἀκριβῆ!
Τοῦ πέθανε κι' αὐτοῦ παιδί,
ποῦ δὲ θὰ τὸ ξεχάσῃ.

Ἄχ! τί εὐγενικὴ καρδιά, τὰ στήθη του στολίζει!
παιδιὰ μου, 'δέτε τον καλὰ,
μὲς τὴ φωτιά χαμογελᾷ,
ἄχ! δὲν τότε φοβίζει.

Εὐλογημένος! ὁ Θεὸς αὐτὸν νὰ εὐλογήσῃ,
καὶ τὰ 'δικά του τὰ παιδιὰ,
ὅπου γιὰ 'κεῖνα λαχταρᾷ
εἶθε νὰ τοῦ χάρισῃ!

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Φαίνεται τινες θάλλοντες νὰ ἐπιρρώσωσι τὸ καθήκον
τὸ εἰς τὴν τέλεσιν τῶν εἰς τοὺς νεκροὺς νενομισμένων
διατυπώσεων, ἄλλοι νὰ παραστήσωσι τὴν μετὰ θάνα-
τον τιμωρίαν καὶ τὸ ἀσυγχώρητον τῶν κακούργων καὶ
νὰ μειώσωσι τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἐπενδύουν διαφόρους
τρομερὰς συνεπείας καὶ πρὸς τοῦτο παρίστανον τοὺς
νεκροὺς τῶν μὴ τυχόντων εἰθισμένης ταφῆς ἐξερχο-
μένους τοῦ τάφου καὶ αἰτοῦντας τοιαύτην, τοὺς τῶν
κακούργων ἀποπεμπομένους ἐκείθεν καὶ ἄκοντας συνε-
χίζοντας τὸ ἔργον των καὶ τοὺς φονεθέντας ὅτε μὲν
διὰ τῆς τοιαύτης παρουσίας των βρυσανίζοντας τὸν
φονέα, ὅτε δὲ εἰς τὸν τόπον τοῦ φόνου ἀναγεννωμέ-
νους ἐκ τοῦ ἐκεῖ ρέυσαντος αἵματος καὶ ζητοῦντας
διὰ τῆς ἐμφανισέως των ἐκδίκησιν.

Ἡ φήμη βεβαιουσα καὶ μεταβιβάζουσα ταῦτα ἀπὸ
στόματος εἰς στόμα συνεπλήρου τὰ κενὰ πλάττουσα
ἐκ τῆς σάυρας κροκοδείλου, δὲ ἐνέσπερε φυσικῶς οὐχὶ
πλέον φόβον, ἀλλὰ τρόμον προκειμένης πάλης πρὸς
σωματοφόρα πνεύματα καὶ τρόμον ἀποθάντα πολ-
λάκις θανατηφόρον.

Ἐκ τούτου πολλοὶ θάλλοντες νὰ δείξωσι γενναϊό-
τητα, διότι δῆθεν δὲν κατελήθησαν ὡς ἄλλοι ὑπὸ
τρόμου, διηγούντο διάφορα μετὰ τῶν νεκραναστατῶν
συμβάντα των, εὐρίσκοντες πρὸς τοῦτο, ἕως πρὸ ὀλί-
γου, καὶ τοὺς ἐχθίστους τῶν δεισιδαιμονιῶν προθύμους
ἀκροατὰς παρουσιάζοντας χαῖνον τὸ στόμα καὶ κυνι-
κῶς τεταμένα τὰ ὦτα· οὕτω ὅλοι διηγούντο περὶ
αὐτῶν καὶ ἡγγυῶντο περὶ τῆς πραγματικότητός των
χωρὶς οὐδὲ νὰ ἐφαντάσθῃ τις τοιοῦτον.

Αἱ διάφοροι αὗται παραδόσεις ἐπαυξανόμεναι διὰ
διαφόρων σχολίων καὶ προσθηκῶν ἀποτελέσαν ὁλό-
κληρον ἱστορίαν ἔχουσαν τὴν πρόλογόν της ἐπὶ τῆς
πρωϊστορικῆς ἐποχῆς καὶ ἀντὶ καταλόγου συνδρομη-
τῶν κατάλογον θυμάτων. Ἦδη δὲ ὅτε ἡ ἐπιστήμη
ἀνέωρε τὰς περαιτέρω προθήκας καὶ ἐκδόσεις τοῦ
συγγραμματος τούτου, ἀντεκδικουμένη οὕτω τὴν πᾶν
ἐπιστημονικὴν ἀπορίζουσαν δεισιδαιμονίαν, δὲν νομί-
ζομεν ὀρθὸν νὰ ὑστερήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς
«Ἀθηναίδος» καὶ τῶν ὀλίγων περὶ αὐτοῦ σημειώ-
σεων, τὰς ὁποίας ἐλλείπει ἐντύπων κατωρθώσαμεν νὰ
κράτησωμεν ἐκ τῶν παραδόσεων πολυθυλλήτων καθη-
γητῶν, ὑθλούντων γραϊδίων.

Βρυκόλακες λοιπὸν ἐλέγοντο οἱ νεκροὶ κακῶς βιω-
σάντων ἀνθρώπων ἢ μὴ τυχόντων νενομισμένης τα-
φῆς ἢ διὰ βιαίου θανάτου τελευτησάντων κλπ. διευ-
θυνομένοι ὑπὸ ἐν αὐτοῖς εἰσερχομένων δαιμόνων καὶ
ἐξερχομένων τοῦ τάφου καθ' ἑκάστην πλὴν τοῦ σαβ-
βάτου, ὅτε ὡς φοιτητῆς στρατιώτης κατὰ τὴν δε-
καμερίαν εἰσδύνοντες ἐν τῷ τάφῳ ἐδέχοντο τὰ κόλ-
λυθα ἢ παρευρίσκοντο εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν των· ἐπι-
φαινόμενοι δὲ νύκτωρ μὲν ἀλλ' οὐχὶ καθ' ὕπνου
ἔλεγαν καὶ ἔπραττον τὰ ἀρέσκοντα φοβίζοντας, ἐνίοτε
δὲ καὶ κακοποιούντες τοὺς ζῶντας.

Μάστιγν προσεπάθουν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν βρυ-
κόλακων νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἰσόδὸν των κλείοντες
τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα· οὗτοι λεπτυνθέντες ὑπὸ
τοῦ θανάτου εἰσήρχοντο καὶ διὰ κεκλεισμένων θυρῶν
καὶ ἀπὸ ἐκείνων πρῶτον ἤρχοντο. Διατηροῦνται ἀκό-
μη αἱ παροιμίαι αἱ εἰς τοὺς βρυκόλακας ἀναφερόμε-
ναι, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς μὴ κρίνων ὀρθὸν νὰ ἐγκατα-
λείψῃ καὶ τοὶ τὰ αἰτίαι των ἐξέλιπον, μετέφερον ἐπὶ
τῶν ζώντων τῶν καταδικαζόντων συγγενεῖς ἢ φίλους,
ὡς ἀγαθὸς κηπουρὸς μεταχειρίζομενος τοὺς κλάδους
τῶν ξηραίνοντων δένδρων ὡς στηρίγματα φυταρίων,
«ὁ βρυκόλακας τὴ σειρὰ του κυνηγᾷ», «ὁ βρυκόλα-
κας ἀπὸ τὰ γένηα του τρώγει», παρουσιάζομενος πρὸς
τοῦτο ὑπ' ὄψιν ὅσον οἶόν τε τρομερωτέραν, ἐπιτεινο-
μένην ὑπὸ τοῦ νυκτερινοῦ σκότους καὶ τῆς σιγῆς, ὡς
ἐτάρῃ καὶ σκώληκας ἀποστάζων. Ἐν τούτοις ἐκῆδετο
τῶν συγγενῶν του καὶ πολλὰκις ἐφρόντιζε νὰ τοὺς
προφυλάξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ'
ἣν προέβλεπεν ὅτι δὲν θὰ ἦναι πλέον κύριος τῶν
πράξεών του. Καὶ εἰσερχόμενος ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἔτρω-
γε πᾶσαν ζωϊκὴν οὐσίαν, διότι οὐδέποτε ἡ πείνα του
ἐκορέννυτο, ἐπειδὴ πᾶν τὸ καταβροχθιζόμενον «ἔπερνε
ὁ δαίμονας ἀπὸ μέσα του», κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔ-